

דף נו.

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א ה"ט

הִיָּה עוֹמֵד בְּדָרוֹם וְהוֹשִׁיט יָדוֹ וְקִבֵּל הַדָּם בַּצָּפוֹן.
קִבְּלָתוֹ פְּסוּלָה:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א ה"ח

הִיָּה עוֹמֵד בְּדָרוֹם וְהוֹשִׁיט יָדוֹ לַצָּפוֹן וְשָׁחַט שְׁחִיטָתוֹ
כְּשֶׁרָה:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' בכורות פ"ב ה"ג

בְּכוֹר שְׂאֵחָזוֹ דָּם יִקִּיז. ש' וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִתְּכֹן לַעֲשׂוֹת בּוֹ
מוֹם. וְאִם נַעֲשָׂה בּוֹ מוֹם בְּהִקְצָה זֶה הָיָה זֶה נִשְׁחַט עָלָיו:

ק. כסף משנה: ומ"ש היה עומד בדרום והושיט ידו וקיבל הדם בצפון קבלתו פסולה. שם.
ופירש"י שחיטתו כשירה לקמן ילפינן לה אותו בצפון ואין השוחט בצפון אבל המקבל
בצפון:

ר. כסף משנה: היה עומד בדרום והושיט ידו לצפון ושחט שחיטתו כשירה. ברייתא בפרק
ב' דזבחים (דף כ"ו):

ש. כסף משנה: בכור שאחזו דם יקזיז וכו'. משנה שם (ל"ב): פלוגתא דתנאי וכן בברייתא
ופסק כר"ש דמתניתין ודברייתא דהכי איפסיקא הלכתא בגמ':

דף נו:

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב הי"ד

כָּל הַמִּנְחוֹת הַקְּרִיבוֹת לְגִבֵּי הַמִּזְבֵּחַ מִצָּה. ^ה וְכֵן שִׁירֵי
הַמִּנְחוֹת שְׂאוּכָלִין הַכֹּהֲנִים אַף עַל פִּי שֶׁהֵן מִתְּרִין לְאָכְלָן
בְּכָל מֶאֱכָל וּבִדְבַשׁ אֵין אוֹכְלִין אוֹתָן חֶמֶץ שֶׁנֶּאֱמַר 'לֹא
תֹאפֶה חֶמֶץ חֶלְקִים'. אֲפֹלוּ חֶלְקִים לֹא יִחְמִיצוּ. וְאִם
הִחְמִיץ שִׁירֵיהֶם לֹקֶה. וְהִמְחִיץ אַחֵר הִמְחִיץ חֵיב. וְלוֹקֵין
עַל כָּל עֲשִׂיהָ וְעֲשִׂיהָ שָׁבָה:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' איסורי ביאה פט"ז הי"י

אָסוּר לְהַפְסִיד אִיבָרֵי זָרַע בֵּין בָּאָדָם בֵּין בְּבִהֶמָה חִיָּה
וְעוֹף. אֶחָד טְמֵאִים וְאֶחָד טְהוֹרִים. בֵּין בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בֵּין
בְּחוּצָה לָאֶרֶץ. אַף עַל פִּי שֶׁנֶּאֱמַר 'וּבְאֶרְצְכֶם לֹא תַעֲשׂוּ'
מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁדָּבָר זֶה נוֹהֵג בְּכָל מְקוֹם. וְעֲנִין
הַכָּתוּב לֹא יַעֲשֶׂה זֹאת בְּיִשְׂרָאֵל בֵּין בְּגוֹפֶן בֵּין בְּגוֹף

ת. כסף משנה: כל המנחות הקריבות לגבי המזבח מצה. ר"פ (דף נ"ב:) כל המנחות באות
מצה חוץ מחמץ שבתודה ושתי הלחם. ומ"ש וכן שירי המנחות וכו' עד ואם החמיצו
שיריה לוקה. משנה שם (דף נ"ה). ומ"ש שמותר לאכלן בדבש. שם. ומ"ש והמחמץ אחר
המחמץ חייב. מימרא דרבי יוחנן שם (דף נ"ו:) ופרק כל פסולי המוקדשין (דף ל"ג:). ומ"ש
ולוקין על כל עשיה ועשיה שבה וכו'. משנה שם וחייב על לישתה ועל עריכתה ועל אפייתה.
ודע דאיתא בגמרא (דף נ"ו) אמר רב פפא אפאה לוקה שתים אחת על עריכתה ואחת על
אפייתה והא אמרת מה אפיה מיוחדת שהיא מעשה יחידי וחייבין עליה בפני עצמה ל"ק
הא דעריך הוא ואפה הוא הא דעריך חבריה ויהיב ליה ואפה. ופירש"י לוקה שתים דאפיה
גמר עריכה היא. ערך הוא ואפה הוא לאחיובי תרתי אתרוייהו. ערך חבריה ואפה הוא
מחייב חבריה חדא ואיהו תרתי אאפיה ואעריכה דגמר גמרה עכ"ל. והתוס' פירשו בענין
אחר ויש לתמוה למה השמיט רבינו מימרא זו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

אחרים. וכל המסרס לוקה מן התורה בכל מקום. ואפלו
מסרס אחר מסרס לוקה:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"א ה"ח

הטיל מום בקדשים * ובא אחר והטיל בה מום אחר
השני אינו לוקה:

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' בכורות פ"ב ה"ח

הרגיל לבכור שיפול בו מום * כגון שנתן דבילה על אָזנו
עד שפא כלב ונטלה וחתף אָזנו. או שהלך בין ברזל
ועשיות של זכוכית כדי שתקטע ידו ונקטעה. או
שאמר לנכרי להטיל בו מום. הרי זה לא ישחט עליו.
זה הכלל כל מום שנעשה לדעתו אסור לו לשחט עליו
ואם נעשה שלא לדעתו הרי זה שוחט עליו:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב הט"ז

הניח שאור על גבי העסה והלך וישב לו * ונתחמצה
מאליה לוקה. שהנחת השאור הוא המעשה:

א. כסף משנה: הטיל מום בקדשים וכו'. פלוגתא דתנאי בברייתא בפ' פסולי המוקדשין
(דף ל"ג:) ופסק כחכמים:

ב. כסף משנה: הרגיל לבכור שיפול בו מום וכו'. בברייתא פרק כל פסולי המוקדשין שם.
ומ"ש או שהלך בין ברזל וכו'. מעובדא דרבי צדוק דבסמוך איכא למילף הכי ולישנא
דאו שהלך היינו לומר שהוליכו הוא שם שאם הלך מעצמו ודאי דלא הוי מרגיל שיפול
בו מום. ומ"ש או שאמר לנכרי להטיל בו מום וכו' זה הכלל כל מום שנעשה לדעתו וכו'. משנה
פרק כל פסולי המוקדשין (דף ל"ה):

ג. כסף משנה: הניח שאור על גבי העיסה והלך וישב לו וכו'. מימרא שם (ע"ב):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שור"ע יו"ד סימן שיג פעיף א

א. אסור להטיל מום בבכור^ד, ואפי' לגרום לו מום כגון ליתן דבלה ע"ג אזנו כדי שיטלנה הכלב משם ויקטע לו אזנו. וכן אסור לומר לעכו"ם להטיל בו מום, ואם עשה בו מום בידים או בגרמתו אין שוחטין אותו על ידו עד שיפול בו מום אחר מעצמו. ואם מת המטיל בו מום אין קונסין את בניו אחריה^ה, אלא שוחטין על פי אותו מום שעשה או גרם אביהם לבכור.

ד. מבריתא בבכורות דף כ"ז ע"א, ועיין בח"ס הביאו הפ"ת אות א', אם בזה"ז האיסור הוא מן התורה או מדרבנן.

ה. שחכמים קנסו אותו ולא לבניו, ולפ"ז אם עברו ושחטו אותו, הבשר מותר לאחרים. ש"ך ס"ק ב'.